

▲ Herman Tebbes in een portiekflat aan de Gorechtkade waar het percentage studenten vrij hoog is.
Foto Peter Wassing

Alternatief voor 15 procentnorm

Stichting voor woonbuurten met veel studenten wil van norm af

Frits Poelman

GRONINGEN De stad Groningen krijgt een stichting voor woonbuurten met veel studenten. Doel: een alternatief vinden voor de 15 procentnorm.

Die norm riep Groningen jaren geleden in het leven om het aantal studenten per straat te beperken, maar schiet zijn doel voorbij, concludeert initiatiefnemer Herman Tebbes van de stichting in oprichting. „De regeling werkt niet. Sommige ‘gewone’ appartementenblokken zijn al voor bijna de helft gevuld met studenten. Er ontstaan onleefbare situaties. Er zijn normen nodig die de leefbaarheid beter reflecteren.”

Tebbes woont aan de Gorechtkade waar bewoners een proeftuin voor nieuwe normen willen. „Ik zou graag zien dat buurten zelf ideeën bedenken en dat er een club boven hangt die voorkomt dat ze elkaar met problemen opzadelen.”

Volgens Tebbes zijn bewoners van vijf wijken met elkaar in gesprek over de stichting. „De statuten zijn klaar.” De gemeente heeft ambtelijke ondersteuning toegezegd, bevestigt wethouder Roeland van der Schaaf (PvdA). „Het is een mooi initiatief met een positieve grondhouding. Precies zoals we graag zien. Daarom gaat stadsdeelcoördinatie kijken wat ons gebiedsteam voor de bewoners kan betekenen.”

Tot ergernis van Tebbes denken Rijksuniversiteit en Hanzehogeschool niet mee. „Ze schuiven de problematiek op de Stadgers af in plaats van dat ze hun verantwoordelijkheid nemen. Ik hoop dat de universiteit ons wetenschappelijk wil steunen. We hebben ook de visie van de studenten nodig, want we proberen op een harmonieuze manier tot een oplossing te komen.”

De stichting wil niet te boek staan als club die zich alleen maar afzet tegen studenten. „Sommige bewoners zijn wel zo ver, maar Groningen is nu eenmaal een studentenstad. Daar zijn we trots op en daar moeten we ook zuinig op zijn. We willen graag dat de kwaliteit omhoog gaat en studenten zeker niet verjagen. Misschien is er wel plek voor nog meer. Als de manier waarop we hen onderbrengen maar niet ten koste gaat van de leefbaarheid voor anderen.”

Dat is volgens Tebbes op talloze plekken in de stad wel de praktijk. „Zoveel Stadgers ondervinden hinder van deze jonge mensen dat we snel op zoek moeten naar een andere normering. Sommigen zijn tot op het bot gefrustreerd en willen er keihard in. Dat komt vooral omdat het lijkt alsof huisjesmelkers in Groningen de dienst uitmaken en anderen kleineren en voor de gek houden.”

Mis

Volgens Tebbes gaat het niet alleen mis omdat er zoveel studenten opduiken, maar ook omdat ze na een halfjaartje of twee maanden alweer verhuizen. „Dat is voor studenten heel gewoon, maar dat zorgt niet voor sociale cohesie. Bij ons in de straat kon niemand de brandweer na een koolmonoxidevergiftiging vertellen hoeveel mensen er in hun portiek woonden, laat staan wie. En kennismaken heeft geen zin, omdat er binnen de kortste keren weer een ander op zo'n kamer zit. Een mevrouw die dacht dat ze een mooi huis had gekocht, kreeg plotseling zes studenten links en zeven rechts. Ze maken haar vier of vijf keer per nacht wakker, terwijl ze niks bijzonders doen. Ze praten even met elkaar. Een minuutje. Maar het is eerst de één en dan de ander. Ze kunnen er ook niks aan doen. De torentjes die her en der bij mensen in de tuintjes verschijnen, zijn een ander probleem, maar aan de bron hetzelfde.”

Oplossingen

Volgens Tebbes zijn allerlei oplossingen denkbaar. „Er zitten veel aspecten aan studenten in een wijk. Afspreken dat ze minstens een x-aantal maanden blijven, is lastig in de praktijk, maar daar zijn wel oplossingen voor te bedenken. De ene buurt heeft misschien het liefst dat alle studenten in één portiek bij elkaar zitten. Anderen hebben liever één studentenhuis per portiek. Het is allemaal niet zo eenvoudig, maar je moet in dat soort richtingen denken en kijken hoe studenten in de wijk kunnen participeren. Als je ze inzet voor onderwijsondersteuning op de basisschool verhoog je de leefbaarheid onmiddellijk. Maar dat lukt niet voor een paar weken. Het appartementengebouw waar nu al 50 procent is gevuld met studenten kun je misschien helemaal ombouwen. Je moet ook durven praten over een campus. Ik denk dat je een campus kunt bouwen waar studenten honderd procent tevreden zijn, zoals in Twente.”